

عنوان مقاله:

بازسازی هویت ایرانی و احیای زبان با تکیه براندیشه های فردوسی در شاهنامه

محل انتشار:

شاهنامه و زبان فارسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

رامش قلی زاده - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دبیر زبان و ادبیات فارسی متوسطه دوم استان ایلام، شهرستان بدره

خلاصه مقاله:

دگرگونی جامعه ایران در ابعاد مختلف در پی فروپاشی سیاسی سلسله ساسانیان روند دگرزایی هویتی جامعه ایران را ایجاد کرد و تلاش برای برون رفت از این بحران با احیای غرور ملی در قیام ادبی و سیاسی آغاز شد. روندی که با انعکاس باستان گرایی در اشعار شاعران قرن های آغازین اسلام در ایران نمایان شد. باستان گرایی در ابتدا با هدف اثبات برابری قوم عرب با غیر عرب بود و نقش موثری در بیان و القای مفاهیم آزادی و مقاومتی ایفا کرد. فردوسی طوسی در بردارنده مضامینی مانند دعوت به هویت فرهنگی، هویت زبانی اتحاد و همدلی و... می باشد. فردوسی با تفکیک دین اسلام از عنصر عرب، ضمن قبول دین اسلام به حفظ و توسعه مواریت فرهنگی و زبانی اهتمام ورزید. گرایش به ایران باستان در قالب هویتی قومی و زبانی رویکردی در راستای التیام احساس حقارت در برابر برتری زبان عربی و قوم عرب، احیای هویت ملی و تحریک غرور ملی بود؛ در این پژوهش به روش توصیفی و تحلیلی با هدف بررسی انعکاس تغییر هویتی زبانی بر دگرزایی سیاسی، اجتماعی و فرهنگی، تلاش شد که مولفه های همگرایی هویتی بر مبنای هویتی تاریخی و زبان، در اشعار حماسی شاهنامه فردوسی مورد بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

شاهنامه فردوسی، زبان فارسی، هویت، زبان عربی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1505729>

